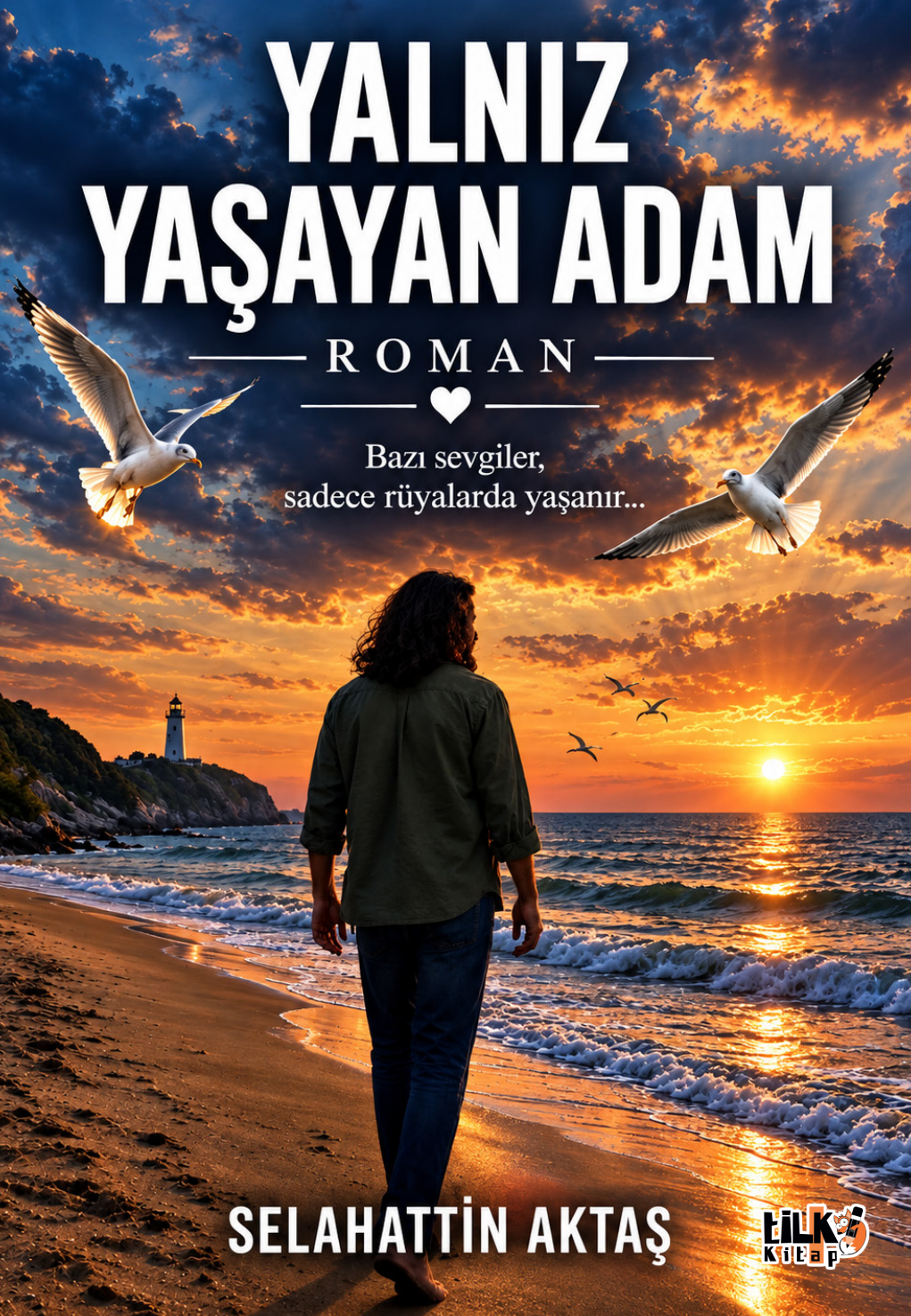

YALNIZ
YAŞAYAN ADAM
ROMAN
Bazı sevgiler,
sadece rüyalarda yaşanır...
SELAHATTİN AKTAŞ
Kitap

tilki
Kitap

YALNIZ YAŞAYAN ADAM
Selahattin Aktaş

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad.com
Kitaplobi.com
Kitapşeyleri.com

1. Basım, İstanbul, Ekim 2026
ISBN: 978-625-3600-20-4
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YALNIZ YAŞAYAN ADAM

Selahattin Aktaş

YAZAR HAKKINDA

Selahattin Aktaş, 1 Aralık 1982 tarihinde Iğdır'ın Yüzbaşılar (Alut) köyünde dünyaya gelmiştir. Eğitim hayatını Meslek Lisesi Elektrik-Elektronik bölümünden mezun olarak tamamlayan Aktaş, teknik birikiminin yanı sıra spor yönetimi ve sanat alanlarında da aktif bir kariyere sahiptir.

Spor camiasında futbol antrenörü olarak görev yapan Selahattin Aktaş, aynı zamanda bir amatör spor kulübünün başkanlığını yürütmektedir. Çok yönlü kişiliğiyle öne çıkan Aktaş, bağlama çalmakta ve edebiyat dünyasında şair kimliğiyle şiirler kaleme almaktadır.

YALNIZ YAŞAYAN ADAM

Hüseyin, bir zamanlar dünyanın en mutlu insanıydı. Eşi Nurcan ve çocukları Muhammed, Emir ve biricik kızı Dilan ile kurduğu o neşeli yuva, hayatının anlamıydı. Fakat takvimler o uğursuz geceyi gösterdiğinde, saat 03:30'da kopan deprem kıyameti her şeyi değiştirdi. Koca bina saniyeler içinde çöktü, yerle bir oldu. O mutlu aile enkazın karanlığına gömüldü. Hüseyin dışında hiç kimse sağ kalmamıştı.

Hüseyin, ilk gün bilinci yerindeyken yaralı hâliyle o daracık alanda ailesini aramaya başladı. Sadece molozların altında küçük bir ele rastladı. O küçük eli sımsıkı tuttu; saatlerce hiç bırakmak istemiyordu. Elini ağzına doğru alarak öpmeye başladı. Çünkü o el, en çok sevdiği küçük oğlu Muhammed'in eliydi. Titrek bir sesle bağırıyordu: "Nurcan, Muhammed, Dilan, Emir iyi misiniz? Ses verin, neredesiniz? Sesimi duyuyor musunuz?" Fakat kimseden ses seda çıkmıyordu.

Günler geçiyor Hüseyin, aç ve susuz bir şekilde ağır kolonların altında yaşam mücadelesi veriyordu; ancak arama kurtarma ekipleri henüz gelmemişti. Hüseyin'in bilinci en fazla üç gün yerinde kalabildi, sonrasında ise bilincini kaybetti. Bölgeye arama kurtarma ekiplerinin ulaşması tam on üç gün sürdü. Günler sonra betonların arasından çıkarıl-

dıklarında, Hüseyin dışındaki herkesten yaşam izleri çoktan silinmişti. Hüseyin ise ağır yaralı ve bilinci kapalı bir şekilde hastaneye kaldırılıp yoğun bakıma alındı. Tam otuz iki gün boyunca yoğun bakımda yaşama tutundu.

Hafızası yerine geldiği ilk anlarda yaşadığı büyük şokla kendine zarar verme eğilimi gösteren Hüseyin, etrafına baktığında acı haber üzerine bir çığ gibi çöktü. Bütün ailesini kaybetmişti. Yaşadığı şokla deliye dönen Hüseyin, kafasını duvarlara vurarak feryat etti. Yüreği cayır cayır yanıyordu, gözlerinden kan damlaları fışkırıyordu. Üç gün boyunca ağzına tek bir lokma ekmek koymadı, âdeta dünyası yıkılmıştı. Gözleri artık her yeri karanlık görüyordu. Aradan kırk gün geçtikten sonra Hüseyin eski sağlığına biraz da olsa kavuşmuştu.

Ayakları onu felaketin yaşandığı o sokağa sürükledi. Yıkılmış binalar, molozlar, demir parçaları hâlâ mahallede duruyordu. Gördüğü manzara tam bir yıkımdı; her taraf demir parçaları ve beton yığınlarıyla doluydu. Hüseyin pes etmiyordu. Bir şeyler bulabilmek ümidiyle elleri kanayana kadar enkazı kazmaya devam etti. Sonunda o molozların altında çerçevesi kırılmış, üzeri çiziklerle dolu bir aile fotoğrafı buldu. O fotoğrafı aldı, bağrına bastı ve bir daha da bırakmak istemedi. Artık ne gidecek bir evi vardı ne de sığınacak bir yuvası. Fotoğrafı yanına alıp ailesinin mezarlarına doğru gitti. Kara topraklara gömülen dört mezarı görünce ayakları tutmamaya başladı. Ayakta yürüyecek kuvveti bulamadı. Olduğu yere çöktü. Dizlerinin üzerinde yürümeye devam etti. Mezarları görünce sinir krizi geçirdi. Kendine

geldiğindeyse yüksek bir sesle feryat figan ağlıyordu. Mezarlara tek tek bakıyor, yüreği ateş gibi yanıyordu.

En çok küçük çocuğu Muhammed'i seviyordu ve bu yüzden ilk önce küçük mezara sarıldı. Ağzını toprağa koyarak küçük oğluna seslendi: "Yavrum benim, ciğerimin parçası Muhammed'im; ben sana akülü araba almadım, bu yüzden içim, yüreğim yanıyor oğlum. Kurban olurum sana!" Sonra kızı Dilan'ın mezarına sarılarak: "Kızım benim, artık elim yumuşak uzun saçlarına değmeyecek. Artık o gülen yüzünü bir daha görmeyeceğim. Bugünden sonra kimin saçlarını tarayacağım?" dedi.

Ardından Emir'in mezarına sarıldı ve seslendi: "Emirim, yiğidim, oğlum... Hani bana bir sözün vardı, hani büyüyünce futbolcu olacaktın? Büyük takımlarda top oynayacaktın. Hani hayal kurardın ya: Real Madrid'de, Barcelona'da top oynayacaktın. Sen de mi gittin?" diye feryat ettikten sonra eşi Nurcan'ın mezarına sarıldı ve konuştu: "Aşkım, bir tanem...Ya sen? Seni nasıl unutacağım? Akşam eve gittiğimde kim bana 'Aşkım, hoş geldin' diyecek? Kim sarılıp yanağımı öpecek?" diyerek ağıtlar yaktı. O gece evine dönmedi, orada uydu. Sabaha kadar kaldı. Yaklaşık bir hafta mezarlarda yattı. Sonra şehrin karanlık sokaklarına düştü.

Eskiden düğünlerde, barlarda bağlama çalar, türkü söyleyerek geçimini sağlardı. Yaşadığı o olaydan sonra buralara bir daha ayak basmak istemiyordu. Saçı sakalı birbirine karışmış; sokaklarda, parklarda yaşamaya başlamıştı. Yaklaşık iki yıl boyunca kendine hiç bakmamış, hayattan tamamen

kopmuştu. Fazlasıyla yıpranmış bir hâldeydi. Artık biraz rahat uyuyabilmek için başını sokacak sıcak bir ev bulmak istiyordu ama önce para kazanmalıydı. Bu yüzden yeniden bağlamayı eline aldı; bu kez sokak köşelerinde çalıp söylemeye başladı. Oradan kazandığı parayla mütevazı bir gecekondu kiraladı. Sonunda biraz olsun rahata kavuşmuştu. Her sabah kalkar, ailesinin fotoğrafına bakar, onu göğsüne bastırıp öperdi. Ailesini çok özlüyor ve seviyordu; en çok da küçük oğlu Muhammed'i... Fotoğrafa her baktığında yüreği paramparça oluyordu.

Akşamın karanlığı çöktü mü, sokak aralarından bir bağlamanın acılı sesi yükselirdi. Hüseyin, tellere her dokunuşunda sanki kendi ruhunun sızısını döker, her türküde yüreğinden bir parça yakardı. O geceki rızkını, sazının teknesine düşen birkaç bozuk parayla kazanırdı. Dönüş yolunda mahalle bakkalına uğrar, aldığı birkaç parça erzakla evinin yolunu tutardı. Evin tüm yükü omuzlarındaydı; yemeğini tek başına pişirir, bulaşığını, temizliğini kimseye minnet etmeden kendisi yapardı. Ne çare ki geceler ona dost olmazdı. Yatakta döner durur, zihnindeki sesleri susturamazdı. Göz altındaki morluklar, her gece sığındığı o üç dört saatlik, yarım yamalak uykunun izleriydi. Dünyada tutunacak tek bir dalı kalmıştı: O da ailesinin eski, yıpranmış fotoğrafı... Onu koynundan hiç ayırmaz, ne zaman karanlığa gömülse bir parça teselli bulmak umuduyla o yüzleri seyrederdi.

Yıllar bir nehir gibi akıp geçse de Hüseyin'in yalnızlığı milim kımıldamadı. Çevresine aşılmaz duvarlar örmüştü; kimsenin selamını almaz, kimseyle konuşmazdı. Yüzün-

YALNIZ YAŞAYAN ADAM

Bazı kayıplar insanın hayatını değil, bütün dünyasını değiştirir.

Hüseyin, eşi Nurcan ve üç çocuğuyla birlikte mutlu bir hayat sürerken, bir gece meydana gelen deprem her şeyi yerle bir eder. Enkazdan sağ çıkan tek kişi Hüseyin olur. Ancak kurtulmak, onun için yaşamak anlamına gelmez. Çünkü geride ailesini, yuvasını ve hayata tutunmasını sağlayan her şeyi bırakmıştır.

Yıllar boyunca yalnız yaşar. Gecelerini uykusuz, günlerini sokaklarda bağlama çalarak geçirir. Yanından hiç ayırmadığı eski bir aile fotoğrafı, geçmişinden geriye kalan tek hatıradır. Hüseyin için hayat, sevdiklerini kaybettiği gün durmuş gibidir.

Ta ki bir gün Gamze karşısına çıkana kadar...

İki insanın yolları kesiştiğinde, sevginin yalnızca kavuşmak değil, bazen hiçbir karşılık beklemeden kendinden vazgeçebilmek anlamına da geldiği ortaya çıkar.

"**Yalnız Yaşayan Adam**" kaybın, yalnızlığın, sevginin, sadakatin ve fedakârlığın iç içe geçtiği; insanın en büyük acıların ardından bile hayata tutunma çabasını anlatan dokunaklı bir roman.

SELAHATTİN AKTAŞ

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786253 600204